

L'ALT EMPORDÀ

joan ferrerós

Carreteres | Bàscara n'ha fet parlar prou i, en part, s'ha sortit amb la seva: els camions de quatre eixos o més no hi poden passar, i ho han de fer per l'autopista pagant un preu reduït. És a dir, que el que va d'allò mòdic al que li cobren a un camió sense rebaixa ho devem pagar els contribuents. Deia que el poble del Crist del Fluvià se n'ha sortit parcialment ja que segueix suportant la resta de trànsit, que és molt. En qualsevol país més nòrdic una carretera amb la densitat de la N-II no només estaria desdoblada, sinó que evitaria el centre de totes les poblacions, i a més ja estarien fets els accessos com el que esperen fa anys Garrigàs i Creixell. I no caldria, com demana l'alcaldeessa figuerenca, que l'autopista a Figueres faci de variant com ho fa a Girona. Per cert —i no és pas una fixació—, qui paga a Abertis els usos gratuïts entre Girona Nord i ídem Sud? Marta Felip té tota la raó de voler resoldre l'excés de cotxes que travessen Figueres, però faria més força si abans es posés d'acord amb el seu predecessor Santi Vila, que volia descongestionar la *city* a base d'eixamplar el cinturó de ronda —el que va batejar com a corre-

dor de la mort—, per transformar-lo en una mena de variant de Sant Daniel empordanesa. En tot cas, u: per a la solució autopista, primer cal que es faci el nonat accés Figueres Nord i, dos: per doblar el cinturó cal que l'Estat s'hi posi (!). I és que a Figueres i comarca es nota que han augmentat els problemes de mobilitat automobilística. Hi ha dos detalls que ho mostren feaentment: un, que els jubilats trien el vessant sud de l'Albera per venir a arrecerar-se de les inclemències del darrer tram de vida. En els darrers vuit anys la xifra s'ha doblat. I, dos, que el TAV, cada dia més popular, comença a incidir amb prou intensitat com perquè els taxistes no figuerencs vulguin apropiarse de la copiosa clientela d'Adif a base de sostreure-la als seus col·legues locals.

Okupes | Vet ací que l'exalcalde Santi Vila va anar de matinada a entrevistar-se amb els ocupants d'unes cases que resultaven ser a prop del domicili de l'actual conseller, per veure si desistien. Vila tingué èxit ja que els ocupants se n'anaren, suposem que a casa seva, perquè, segons declaracions que feren a la premsa, no és que no tinguessin habitatge sinó que un es volia emancipar dels pares, l'altre volia casar-se, etc. La rellevància del fet ve perquè a Figueres hi ha una certa expectativa amb això de fer-se amb un habitatge de forma inhabitual: fa més de 50 anys el llavors alcalde Guardiola ja entregà uns pisos i, en temps més moderns, el

lliurament fou llavors de cases erigides al costat mateix d'aquells pisos... que de passada l'Ajuntament restaurà.

EL BAIX EMPORDÀ

gerard prohías

El nostre viatge a Ítaca | Som un terreny abonat als festivals musicals, més o menys com totes les comarques que la temporada d'estiu esdevenim destinació turística de primer ordre (sé que sembla la frase d'un majorista de viatges, però no ho sabria expressar d'altra forma). Però hi ha festivals i festivals hi ha. Hi ha festivals per a *pijos* que no entenen ni un borrall de música, i hi ha festivals més populars per als qui tampoc no hi entenen res. Hi ha festivals per a *pijos* clàssics que hi entenen massa, de música. I hi ha festivals populars per als qui hi entenen mínimament. Molts no són sostenibles ecològicament. D'altres, no ho són econòmicament. D'altres no ho són de cap manera, de forma ostensible i integral. Però heus aquí que apareixen els d'Í-Taca i ens proposen un festival alternatiu i no; empordanès, i més. Mai pretensions i sempre reivindicatiu d'allò que és la cultura. Ai, la cultura! Ban-

>> Primera plana del bloc oficial del festival alternatiu Í-Taca.

HTTP://WWW.ITACACULTURA.CAT

PER ASSISTIR ALS CONCERTS COMPRA POMES I OUS I ET REGALEM LES ENTRADES [LINK DE VENDA](#)

Í-TACA CULTURA I ACCIÓ
AL BAIX EMPORDÀ

[HOMÉ](#) | [PRESENTACIÓ](#) | [PROGRAMACIÓ](#) | [ARTISTES](#) | [ESCENARIS](#) | [COM ARRIBAR](#) | [COMPRA DE POMES I OUS](#) | [CRÈDITS](#) | [CONTACTE](#)

dejada en temps de crisi, quan més necessària és. El lema dels d'Í-Taca és cultura i acció, i per tal d'evitar la bestiesa d'IVA que ens apliquen, venen ous ecològics i pomes i conviden a concerts. La picaresca, dirà algú. No ens equivoquem: és la reivindicació, diàfana com la clara d'ou. Un festival que comença al Montgrí i acaba a Calella, i passa per Monells, Torroella, la Pera o Púbol. És el nostre viatge a la nostra Ítaca particular, sabent ara ja sí de sobres que allò que val és el viatge, molt més que no pas la destinació. Com bé podia haver dit Pi de la Serra: «Cultura rima amb agricultura». En aquest cas, més, i això és bo. I per acabar-ho d'arrodonir al seu favor, el festival dona suport explícit a l'associació El Trampolí de la Bisbal de l'Empordà, a Càritas Baix Ter de Torroella, al CDA (Centre de Distribució d'Aliments) de Palafrugell i a la Plataforma d'Afectats per la Hipoteca (PAH).

Santi Massaguer, in memoriam |

Aquesta primavera ens deixava el periodista Santi Massaguer, un d'aquells periodistes que flairen les coses i amb la simple intuïció basteixen articles impecables. Ens coneixíem de fa molts anys, de quan el periodisme en català repuntava i ell buscava nanos que sabéssim escriure sense gaires faltes d'ortografia. I això ja era molt, aleshores. Va ser un dels fundadors del diari *El Punt* (va ser-ne també defensor del lector) i en va muntar l'estructura al

Baix Empordà, juntament amb d'altres pioners. A Palafrugell, va esperar la refundació de l'antiga *Revista de Palafrugell*, a més de pilotar l'annual *Crònica d'un any* o les Edicions Baix Empordà. Tenia l'esperit resolutiu del periodista que ha d'escriure un breu i no té temps d'encantar-se en l'arabesc. I a mi això m'agradava, perquè les seves frases sempre explicaven alguna cosa, i les explicaven bé. Devem moltíssimes coses a la gent que, com ell, quan tot estava per fer i no estava gens clar que es pogués fer res, va retornar la nostra llengua a les rotatives. Hi tenim un deute, i tenim un repte: no defallir i treballar perquè encara tot sigui possible.

LA GARROTXA
joan sala

Actes culturals | Mirem les dades positives que se'ns ofereixen i aparquem —encara que sigui momentàniament, ja que la realitat és molt dura— les notícies fatídiques que llegim diàriament. El mes d'abril se celebra, des de fa anys, l'*Olot, temps de paraules*, dedicat a diferents aspectes relacionats amb la literatura. Enguany s'ha fet una menció especial a cinc escriptors del nostre país, que han celebrat darrerament el centenari del seu naixement,

que són Pere Calders, Salvador Espriu, Bartomeu Rosselló-Pòrcel, Joan Sales i Joan Teixidor. S'han multiplicat els actes, com sempre, amb l'objectiu de donar a conèixer millor l'obra dels homenatjats.

Paral·lelament s'han fet exposicions interessants, tot i les retallades que pateixen les institucions culturals, com la de la Sala Oberta del Museu de la Garrotxa, dedicada al bibliòfil Miquel Plana, mort l'any passat, amb una obra extraordinària i única en el nostre país. Així mateix, en el Museu dels Sants s'ha pogut veure la mostra *Exvots*, que dels tradicionals objectes de cera de la nostra cultura popular i tradicional s'ha passat a una visió contemporània. Tenim sort de poder-nos refugiar en el conreu de l'esperit.

Cultura popular | Ara anem a uns divertits actes lúdics. A la població de Montagut van celebrar el quart *combat de corrandes*, una tonada pròpia de la comarca, que vol revitalitzar i difondre alhora la nostra glosa, que, amb variacions pròpies de cada lloc, és comuna a tots els Països Catalans. Hi van participar més de sis-centes persones de comarques de tot l'àmbit català, amb trenta glosadors que van cantar, improvisadament, durant quatre hores, sense oblidar la crítica, que sempre ha estat present en aquest tipus de manifestacions d'arrel popular. Van condecorar el millor glosador del país, i també el garrotxí que ho feia millor.

>> Reproducció d'algunes pàgines del fulletó publicitari d'*Olot, temps de paraules*.

**ELS TEMPS DE
DE PARAULES**
ANIVERSARIS ~ LITERARIS
~ ABRIL · 2013 ~

Xavier Albertí, Silvia Bel i Toti Soler ens parlen i ens canten Salvador Espriu (1913-1985)

El director del Teatre Nacional de Catalunya, una actriu i un músic ens ofereixen un espectacle de petit format sobre l'escriptor d'Avinyó de Mar. Una manera diferent i amena d'acostar-nos a Salvador Espriu en la commemoració del centenari del seu naixement.

ESPRIU

Dijous 23 d'abril, a les 22 h
Oferta Popular Olot
Entrada lliure

25/4

CALDERS

4/4